

Puigdemont “dinamita” un tabú autonòmic (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 14 de setembre de 2023

El darrer cens de població ens revela que Catalunya ja ha arribat als vuit milions d'habitants. Ciutadans de Catalunya, diuen... Aquesta és una dada que no hauríem de celebrar com ho han fet els incauts perquè aquesta xifra, tan estratosfèrica, estava prevista per d'aquí set anys: el 2030. Que està passant? Tornem a les velles pràctiques d'escalfar l'economia un cop acabada la pandèmia o la situació està descontrolada?

Fins i tot el president Carles Puigdemont i els seus ja han entès que el fenomen de minimització dels catalans, iniciat l'any 39 -i no el 1714- ja no es resol dient que *som un país de pas o d'acollida*, com s'ho han ventilat els autonomistes i el *coro doctrinari* durant els darrers decennis. Potser ja no pot amagar que una cosa és ser una terra d'acollida i l'altra és tenir mesura sobre la proporció i la intensitat. Ara ho ha inclòs en la llista de greuges al *Gobierno de España* feta pública des de Brussel·les. Podria ser una demostració més de retòrica autonomista, però no deixa de ser un senyal. A veure com reaccionen els seus companys de Junts al Parlament o als ajuntaments. Ja fa temps que hi poden incidir i per ara no en diuen res.

Encara no fa ni cinc anys, el president a l'exili en tenia una idea políticament correcta sobre la naturalesa del seu país i ens deia, en un dels escrits que volia enviar a un organisme internacional, el següent:

“Mai, en cap cas l'opció de la violència ha estat una opció per nosaltres (?)...per nosaltres la pau i la no violència són elements essencials de la societat catalana. **Una societat de convivència i diversa, fruit de l'aportació constant de processos migratoris que ens ha fet com som i del qual som fills.**” *

És a dir, per l'autonomisme oficial, els catalans som genuïns perquè som fruit d'una barreja constant. Ves per on. Una mena de nació en gerundi en la qual la seva personalitat no es basa en la seva existència pretèrita i mil·lenària sinó **en el flux constant de gent que ve de fora**. La doctrina del post-franquisme català –idea bàsicament criolla– ha estat tant demencial com irreflexiva i si ha estat tan adaptativa és, sobretot, per raons de tipus econòmic i perquè calia acatar i justificar el trasllat de tantes persones amunt i avall durant els anys seixanta i setanta en plena dictadura.

Per aquest motiu doctrinal, fa vint anys que el regionalisme institucional, amb la satisfacció i vistiplau de l'Espanya eterna, va reprendre l'estratègia suïcida de creixement econòmic amb l'increment intensiu de nousvinguts seguint la tradició dels anys del *desarrollo*. L'excusa, llavors, era la globalització. Un milió i mig de persones més, moltes d'elles altre cop castellanoparlants, van arribar entre final dels noranta i la crisi del totxo del 2008/2012, van acabar de fer trontollar el fràgil equilibri entre les dues comunitats culturals majoritàries a la Catalunya del moment. Un equilibri social conseqüència directa d'accions premeditades en un marc militaritzat i de repressió.

Com podien pensar els governs Pujol i els del tripartit que una allau d'aquestes característiques no tindria **conseqüències culturals, socials i lingüístiques**? Sembla inaudit, o senzillament, als adaptatius, tant els hi feia/fa la supervivència de la catalanitat per tal d'estalviar-se problemes davant l'autoritat competent. Fins a aquell moment, tothom confiava en els encanteris que ens explicaven els regionalistes i el seu entorn que es resumien en això tan simple com inexacte que la nova gent ens farà més joves, ens pagarà la jubilació o que tothom ens estimarà si som simpàtics i ens portem bé. O no n'hi ha per a tant perquè el món ara és així. Amb bon rotllo tots abraçaran la catalanitat com ens deia en Paco Candel en la seva obra referencial dissuasiva. És

qüestió de temps.

Està ben clar que els processos d'adaptació, de renacionalització, funcionen d'una altra manera, fins i tot amb les nacions amb estat propi. Ja no som al segle XIX. A tot Europa es constata que els resultats no són tan positius i ningú ja se n'amaga. Calen recursos, capacitat i determinació per aconseguir o mantenir, com a mínim, la cohesió social. Els autonomistes no tenen cap, ni una, d'aquestes facultats i moltes menys propietats que se'ls assembla gota. Només cal observar el deteriorament constant del sector educatiu, primera gran trinxera d'acollida social on els mestres han de fer un paper que no els hi pertoca perquè, tradicionalment, els mestres tenen sobretot sentit si ensenyen les seves disciplines.

Ho repetim. Tot ens indica que aquesta manera de fer respon a l'experiència pretèrita viscuda durant el franquisme. El principal objectiu dels "nostres", si ens fixem en els números, no és altre que el d'estimular / tolerar l'economia amb activitat de baixa productivitat. Ho fan perquè no en saben més, perquè el model productiu no dona per gaire més i perquè ningú els hi ha parat mai els peus. Ningú ha badat boca. Sobretot des de l'oficialitat. Tampoc l'opinió pública, ni l'oposició política. Ho fan per satisfer i augmentar els ingressos econòmics-sectorials –de les sangoneres tradicionals del país– i també, actualment, per mantenir com sigui l'entramat polític/ administratiu/clientelar davant la incapacitat d'aconseguir que els impostos que genera la societat catalana es quedin al país. Uns recursos que servirien per desenvolupar una economia més productiva, competitiva i generadora de riquesa. De riquesa que es pugui redistribuir en educació, sanitat i en serveis per a la gent gran. Un diners per disposar de més recursos per atendre millor els seus ciutadans que observen com cada any el país està més descapitalitzat, brut i pobre. Suburbial. Dit d'altra manera, ho fan per fer bullir l'olla avui sense importar-los

que aquesta manera de fer només genera pobresa generalitzada a mitjà termini, com hem comprovat en els darrers vint anys. No és cap invenció. És constatable.

No hi ha cap país lliure a Europa que hagi suportat un increment tan massiu i intensiu de població provinent de la immigració. Cap. I menys que ho hagi fet amb tanta sanfason. És una autèntic despropòsit defensat pels incauts i pels depredadors naturals del país. Des de l'extrema dreta fins a l'estalinisme alternatiu tan castís del totum revolutum. Fixeu-vos que ni als de Vox els hi preocupa. No diuen res sobre un dels temes estrelles de l'extrema dreta a tot Europa perquè les conseqüències que albiren a casa nostra els hi van molt bé.

*Aquesta carta va ser escrita i no tramesa pel president a l'exili per fer-la arribar a un organisme internacional.